

+

ONTWAAK, SOCIAAL-DEMOCRAAT!

Spiekmanlezing door Paul Kalma
Rotterdam, 1 mei 2017

Beste partijgenoten, dames en heren

We vieren vandaag 1 mei – normaal gesproken niet een dag om als Partij van de Arbeid over jezelf te gaan zitten tobben. Het gaat toch meestal om zaken als strijdbaarheid; trots op behaalde resultaten; en om de vraag hoe we in de toekomst nóg sterker kunnen worden. Maar in de huidige omstandigheden zou dat toch iets kunstmatig hebben. De PvdA leed op 15 maart de zwaarste nederlaag in haar geschiedenis. Ze werd op die dag de 7de partij van het land; kleiner dan GroenLinks, D66 en de SP; terwijl in sommige stadswijken zelfs nieuwkomer DENK meer stemmen kreeg.

Het is een verkiezingsuitslag die vragen oproept waaraan we ons niet kunnen onttrekken. Hoe kon dit gebeuren? Wat is er politiek en maatschappelijk allemaal gaande – niet alleen in Nederland? Kan de PvdA van het geleden verlies herstellen? **Of gaat dat bij volgende verkiezingen op dezelfde schaal doorwerken? Even op Rotterdam betrokken: het aantal raadszetels zou bij een vergelijkbare uitslag hier teruglopen van acht naar drie (in een raad met 45 zetels). Terwijl de partij vroeger een meerderheid had.**

Drie onderwerpen wil ik de komende 35 minuten graag behandelen:

- in de eerste plaats het steeds gebrekiger functioneren – overigens niet alleen in ons land – van de politiek in het algemeen, met een groeiend wantrouwen onder de bevolking en dalende ledentallen van politieke partijen als gevolg;
- in de tweede plaats de wijze waarop de PvdA de afgelopen jaren coalitiepolitiek met de VVD heeft bedreven. Dat moest wel tot forse verkiezingsnederlagen leiden – ook al is de laatste-op-rij (die van 15 maart) nog zwaarder uitgevallen dan ikzelf had vermoed;
- en in de derde plaats: de onverminderde relevantie van de sociaal-democratische traditie – als tegenwicht en hervormende kracht ten opzichte van een op hol geslagen markteconomie.

Het kapitalisme is, zoals de kredietcrisis heeft laten zien, van zijn naoorlogse ankers, geslagen. Het stelt financieel gewin boven maatschappelijke doelstellingen (sociaal, cultureel, ecologisch) en jaagt het maken van schulden zoveel mogelijk op. Dat wil zeggen: schulden van particulieren, want die van overheden moeten naar nul.

De strijd tegen een dergelijk financieel kapitalisme zou een belangrijke doelstelling moeten zijn van de hedendaagse sociaal-democratie - en van de linkse beweging in bredere zin. De Amerikaanse schrijver en essayist Thomas Frank herinnerde de Democratische partij - en Hillary Clinton in het bijzonder - daar al ver voor de presidentsverkiezingen aan - in een boek getiteld 'Listen, Liberal!'. Een Nederlandse resp. Europese versie van zo'n pleidooi zou kunnen luiden: 'Ontwaak, sociaal-democraat'. Dat pleidooi wil ik hier vanavond graag houden.

1.

Ik begin met het steeds gebrekiger functioneren van de politiek in democratische landen – ook in Nederland. In buitenlandse kranten kreeg ons land na 15 maart lof toegezwaaid voor het feit dat de PVV niet de grote winnaar van de verkiezingen was geworden. Dat hadden de gevestigde partijen hier toch maar mooi voor elkaar gekregen. Maar tegen welke prijs eigenlijk? En wat levert het op? VVD en CDA namen in de verkiezingscampagne een deel van het jargon van Wilders over. ‘Doe gewoon of pleur op.’ ‘Pas je aan of je wordt het land uitgezet.’ Andere partijen hebben dat gelukkig niet gedaan. Maar tot een serieuze discussie over immigratie en integratie is het geen moment gekomen.

Paul Scheffer heeft dat in een artikel in NRC Handelsblad van 1 en 2 april (‘Zonder wij werkt het niet’) helder geanalyseerd. ‘Gebrek aan oriëntatie en onmacht’, schrijft hij, hadden de overhand. Enerzijds werd Nederland, tot en met het Sinterklaas-feest, als een ‘racistisch land’ bestempeld. Anderzijds kregen immigranten te horen dat ze zich moesten aanpassen of vertrekken. Rutte sprak hen typerend genoeg niet aan op hun verantwoordelijkheid. De nadruk lag niet op ‘doe mee’ maar op ‘ga weg’. Met als waarschijnlijk gevolg, aldus Scheffer, dat wie het slecht gaat juist hier blijft – en wie succes heeft vertrekt. Zijn conclusie: te veel politici doen nog steeds alsof we ons kunnen onttrekken aan de realiteit; aan (ik citeer) ‘de gemengde gemeenschap die we als gevolg van de migratie zijn geworden’.

Even een-dimensionaal verliep volgens hem de discussie over de opvang van vluchtelingen. Noch het idee van open grenzen noch het idee van gesloten grenzen gaat ons veel helpen. Wat we nodig hebben, aldus Scheffer, is een uitspraak over de reikwijdte van onze humanitaire verantwoordelijkheid: ‘hoeveel vluchtelingen kunnen we hier redelijkerwijs opvangen?’ Maar geen politicus waagde zich daaraan (in mijn herinnering Diederik Samsom overigens wel). Dat stilzwijgen is onverantwoord – zeker als we weten dat nieuwe vluchtelingenstromen onontkoombaar zijn. Hetzelfde geldt volgens de auteur overigens voor de arbeidsmigratie: geen politicus die aangeeft welke behoefte Nederland de komende tien tot twintig jaar heeft aan geschoolde en minder geschoolde arbeidskrachten. Dat zal moeten veranderen. Bindende afspraken in EU-verband - bv. over de immigratie uit Oost-Europa - zijn onontkoombaar.

Waar is de politicus, vraagt Scheffer zich samenvattend af, die de maatschappij voorhoudt dat Nederland, als gevolg van de immigratie in de afgelopen halve eeuw, blijvend is veranderd? Ik citeer: ‘Een open samenleving kan niet zonder “wij”.’ En, zoals hij zijn artikel besluit: ‘migratie vraag oriëntatie, in plaats van nodeloos mensen van elkaar te vervreemden.’ Dat laatste – laten we dat hier duidelijk vaststellen - heeft de PvdA niet gedaan. Maar we hebben het onbetwistbare uitgangspunt (‘we zijn een andere samenleving geworden’) evenmin krachtig verwoord. Droeg dat misschien ook bij aan de spectaculaire winst van DENK in een aantal grote-stads-wijken? Heeft haar anti-PvdA-sentiment deze partij onder veel allochtonen populair gemaakt?

En dan was er, tot slot, een onderdeel van het kabinetsbeleid dat weer anderen zwaar op de maag zal hebben gelegen: de beslissing om de kosten voor de opvang van vluchtelingen voor een groot deel met gelden voor ontwikkelingssamenwerking te financieren. Er moest immers bezuinigd worden. Zoals Oxfam Novib het formuleerde: een ‘blamage’ voor een regering die de mond vol had van ‘meer opvang in de eigen regio’ en het structureel investeren in arme landen om de oorzaken van migratie tegen te gaan. Die kritiek is volkomen terecht - en laten we wat er gebeurd is maar rangschikken onder de categorie: ‘voorwaarts en niet vergeten’.

2.

Dan een tweede belangrijk onderwerp dat in de verkiezingsstrijd eigenlijk geen serieuze behandeling kreeg. Het betreft het huidige en toekomstige Europa. Ook hier werd het debat – net als bij immigratie- en integratie - vooral teruggebracht tot: ben je ‘voor’ of ben je ‘tegen’? Populisten zijn tegen Europa en dat moest ze ingepeperd worden. Maar de dringende vraag welke gebreken de huidige Unie vertoont; hoe ze zouden kunnen worden verholpen; en waar de grenzen van de Europeanisering liggen - die kwam eigenlijk nauwelijks aan de orde.

Neem de centralisatie van de besluitvorming die in de eurozone heeft plaatsgevonden. Die staat niet alleen in dienst van contraproductieve bezuinigingen en van eenzijdige, betwistbare ‘structurele hervormingen’ (op de arbeidsmarkt en in de publieke sector) , maar is democratisch een probleem. Ze leidt tot een oplopend verlies aan nationale politieke zeggenschap, zonder vergelijkbare winst op Europees niveau. Bovendien maakt de EU steeds meer gebruik van flexibele bestuursvormen (zoals mandaten) die willekeur in de hand werken. Voorbeeld: het ingrijpen van Brussel in cao’s in Griekenland: dat is bij Europees verdrag verboden, maar via dergelijke mandaten toch mogelijk.

Het zijn niet alleen wetenschappers (zoals in Duitsland bijvoorbeeld Fritz Scharpf en Wolfgang Streeck) die zich over dat alles grote zorgen maken. Ook in Nederland mengt onvrede over een beleid dat de gevolgen van de crisis op de bevolking afwentelt, zich met het gevoel dat de beslissingen eigenlijk elders worden genomen. Dat maakt ‘Europa’ steeds minder populair. De PVV speelt daar, net als verwante partijen elders, op in met een fel anti-Europees, rancuneus programma. Bezorgdheid daarover is terecht, maar blijft *gratis* zonder het besef dat het gevoerde beleid (ook dat van Rutte II) betwistbaar is en de onvrede verder heeft aangewakkerd. En wel in drie opzichten:

- in de eerste plaats: *een fixatie op bezuinigingen op zogenaamde ‘structurele hervormingen,’ zonder serieuze politieke discussie.*

Het kabinet kortte, met een beroep op Europese afspraken, zwaar op de overheidsbegroting. Serieuze kritiek op een dergelijk beleid - in tijden van crisis en van voorzichtig herstel - werd genegeerd. Intussen stapelden bij de uitvoering van dat beleid de ongerijmdheden zich op: kortingen op de voorzieningen voor arbeidsgehandicapten, terwijl de werkloosheid in deze groep sterk is toegenomen. Versoberde uitkeringen, terwijl de hoge inkomens voor wat minder hypotheekaf trek gecompenseerd werden met een lager toptarief. Schulden maken ontmoedigen, behalve als dat de overheid uitkomt – zoals bij de studiefinanciering;

- een tweede kenmerk van het beleid: *nog meer boven-nationale dwang om de verzorgingsstaat in te krimpen.*

Genoemde ‘structurele hervormingen’ (van een verbod op begrotingstekorten tot een verdere flexibilisering van de arbeidsmarkt; van lagere pensioenen tot meer marktwerking in de publieke sector) moesten volgens het kabinet ook elders plaatsvinden – en in de toekomst Europa-breed afgedwongen kunnen worden. Maar een serieus debat over deze verre gaande inperking van de nationale soevereiniteit (elders en hier) vond niet plaats;

- en in de derde plaats – en tot slot: *mistvorming rond de toekomst van de Europese Unie.*

Pleidooien voor een verdere overdracht van bevoegdheden aan de EU werden door het kabinet moeiteloos gecombineerd met het tegendeel: nadruk op de wenselijkheid van ‘minder Europa’ en van ‘subsidiariteit’. ‘De tijd van een “ever closer union”’, zei minister Timmermans (inmiddels al lange tijd bestuurder in Brussel) ‘is voorbij.’

Waarna het kabinet en het overgrote deel van de Tweede Kamer kozen voor verdere centralisering in Europa, zoals op het terrein van het banktoezicht. Geen kiezer kon er uit wijs uit worden – en dat is sindsdien niet veranderd.

De kritiek op een dergelijk opportunisme, zoals van onderzoekers van Instituut Clingendael, is volkomen terecht. En ze impliceert geenszins een terugval in simplismen als ‘zijn we vóór of tegen Europa?’ Bovendien moeten we ons realiseren dat de Europese samenwerking een intensiteit bereikt die niet zo maar valt terug te draaien. Stappen om de eurolanden in een minder knellend neoliberaal korset te snoeren - waaronder vermindering van de bezuinigingen: er valt veel voor te zeggen (ik kom er straks op terug), maar zou een enorme ommekeer in het beleid vergen. Zoals invoering een euro van meerdere snelheden (bijvoorbeeld door de eerder genoemde Duitse wetenschappers bepleit) het bespreken waard is, maar een moeizame en pijnlijke operatie zou zijn.

Het ernstige democratische tekort is er niet minder om. Elke serieuze discussie over intensiteit, bereik en vormgeving van de Europese Unie heeft de afgelopen jaren ontbroken. Daar is bij de verkiezingscampagne geen uitzondering op gemaakt. Het grootste probleem van de muntunie (de feitelijke onmogelijkheid van een Europese staat) wordt niet onder ogen gezien; de oplopende spanning tussen economie en democratie miskend. Een vrijhandelsaccord dat de EU met de Verenigde Staten zou sluiten (en dat onder meer bedrijven in staat zou stellen om nationale staten wegens schadelijke wetgeving aan te klagen) is gelukkig van tafel verdwenen – maar ook daar zonder duidelijke betrokkenheid van democratische organen.

Het dringend gewenste debat over Europa kwam ook in de verkiezingscampagne niet op gang. Hoewel: één lijsttrekker deed weldegelijk een stap in die richting: Lodewijk Asscher. Hij scherpte bij zijn aantreden als lijsttrekker het verkiezingsprogramma van de PvdA nog eens extra aan. Het betrof de huidige Europese regels op het gebied van de arbeidsmigratie. ‘Niet te verkroppen’ noemde Asscher het als je als werknemer (ik citeer) ‘weggeconcurrereerd wordt door iemand die jouw werk tegen andere voorwaarden en voor veel minder geld doet.’ Wie ervan profiteert ‘zijn grote werkgevers die met schimmige constructies hun zakken vullen’.

Een centraal thema in de verkiezingsstrijd is het helaas niet geworden – en onze partij heeft daar verder ook niet zichtbaar veel moeite voor gedaan. Maar andere centrale thema's waren er – op het geschetter over ‘aanpassen of oprotten’ na - eigenlijk ook niet. Een lange reeks lijsttrekkers voerden (al dan niet in duo-vorm) TV-debatten, zonder dat er veel samenhang in de controverses zichtbaar werd. En cabaretier Freek de Jonge wist zijn publiek onbedaarlijk aan het lachen te krijgen door – zonder commentaar - passages uit de campagne-pamfletten van verschillende partijen letterlijk voor te lezen. Gelukkig is de opkomst op 15 maart toch nog redelijk hoog gebleven.

3.

Hoe moeten we de onmacht van de politiek in dit opzicht, deze vorm van depolitisering interpreteren? Wat verklaart het onvermogen van politieke partijen om belangrijke thema's als integratie en immigratie, de toestand van Europese Unie - of, om nog wat andere voorbeelden te noemen: de noodzaak van bezuinigen; de verhouding tussen de milieu en economie – om die tot inzet van een serieus politiek debat te maken?

Herman Tjeenk Willink heeft dat jaren geleden als vice-voorzitter van de Raad en State scherp onder woorden gebracht. Regering en parlement, schreef hij, zijn in de ban geraakt van een ‘bureaucratisch-bedrijfsmatige logica’. Het management-denken, gefixeerd op controle en interne flexibiliteit, beroofde de departementen van veel ervaring en een collectief geheugen – en maakte hen gevoelig voor beleidsmoden. Wetgeving is sterk geïnstrumentaliseerd; rechtstatelijke uitgangspunten zijn vervaagd. En het parlement heeft zich in dat proces laten meezuigen. De politiek, schreef Tjeenk Willink, ‘is verbestuurlijkt en het bestuur is – in zijn denken – vermarkt’.

En nog een citaat: ‘Politieke partijen hebben nog zelden een samenhangende visie, een “groot verhaal”, waarin () heldere – van andere partijen duidelijk afwijkende – keuzen worden gemaakt; waaruit (ook) passie en emotie spreekt.’ Journalist Marc Chavannes uitte in zijn boek *Niemand regeert. De privatisering van de politiek* vergelijkbare kritiek. Hij achtte de gevestigde partijen medeverantwoordelijk voor het ontstaan van een ‘voedingsbodem waarop het cynisme en de boosheid van Fortuyn, Verdonk en Wilders konden bloeien’. Met het deregulerings- en privatiserings-beleid liet de politiek haar verantwoordelijkheid verwaaien - en werd zo voor burgers ook minder aanspreekbaar.

Analyses als van Tjeenk Willink en Chavannes laten zien dat de gangbare kritiek op het functioneren van onze democratie aanvulling en toespitsing verdient. In die kritiek ligt de nadruk op de afstand (de ‘kloof’) tussen politici en ‘gewone’ burgers. Met de professionalisering van het openbaar bestuur en de verminderde maatschappelijke inbedding van partijen, zo wordt geredeneerd, heeft de politiek een technocratisch karakter gekregen. Partijprogramma’s zijn tegenwoordig vooral een opsomming van beleidsvoorstellen. En de politici die al die plannen gaan uitvoeren, ontbreekt het vaak aan kennis van de praktijk. Die redenering snijdt hout, net zoals de verschillen in opleiding tussen kiezers en gekozenen de kloof vergroten.

Maar het probleem zit veel dieper. Het ‘kloof’-denken gaat voorbij aan de verminderde *relevantie* van de politiek. Die opereert niet alleen op te grote afstand van de burgers, maar is ook van karakter veranderd. Ze raakte, bv. met het privatiseringsbeleid, verantwoordelijkheden kwijt. Ze is er minder toe gaan doen. Daar komt nog een ander belangrijk probleem bij. De gevestigde politieke partijen zelf zijn, lang voor de kiezers dat deden, gaan ‘zweven’. Onder invloed van de hiervoor geschetste ontwikkelingen hebben ze aan richtinggevend en probleemoplossend vermogen ingeboet. Ze volgden vooral de heersende beleidsmoden – en verloren inhoudelijk aan relevantie. In plaats daarvan is de volle nadruk komen te liggen op verkiezingen en verkiezingscampagnes.

Deze hele ontwikkeling is een aanzienlijk achteruitgang vergeleken met vroeger. De volkspartijen van weleer hadden een zichtbare achterban. Hun visie op het algemeen belang was verweven met belangenbehartiging-van-onderop – waarin ook de betrokken bevolkingsgroepen participeerden. Politiek was ook een zaak van strijd en engagement. Dat is geheel naar de achtergrond verdwenen. En de gevolgen zijn er naar. Enerzijds neemt de druk op de politiek vanuit de bevolking, decennialang gericht op vermindering van de sociale ongelijkheid, structureel af. En anderzijds is ze zelf veel toegankelijker geworden voor de (soms uiteenlopende) belangen van de zakenwereld.

Zo begint die politiek soms trekken te vertonen van wat ze vroeger, in pre-democratische tijden, altijd was: een terrein dat vooral ten dienste staat van de geprivilegieerden.

4.

Voor de PvdA geldt dat laatste zeker niet. Maar ze heeft zich ten tijde van de coalitie met de VVD wel als een sterk verbestuurlijkte partij gedragen. Typerend is de email die ik, net als alle andere leden, op 15 maart om 23 uur 16 van de partijleiding ontving. ‘Een bittere avond voor de Partij van de Arbeid’, schreven de lijsttrekker en de voorzitter van de partij. ‘De uitslag is ongelooflijk teleurstellend.’ Dat was die zeker. Maar ze vervolgden: ‘Onze partij heeft Nederland de afgelopen jaren, samen met de VVD, op een fatsoenlijke en rechtvaardige manier uit de crisis geloodst. Ons land staat er nu veel beter voor dan in 2012. Toch zijn we er helaas niet in geslaagd om met onze resultaten uit het kabinet en onze plannen voor de komende vier jaar onze kiezers te overtuigen.’

Aldus werd onverminderd vastgehouden aan de zonnige toon die het PvdA-verkiezingsprogramma *Een verbonden samenleving* al kenmerkte. ‘Het gaat gelukkig weer de goede kant op met Nederland’, aldus de opstellers. Zeker, de PvdA is mensen kwijtgeraakt. Maar er is ‘gestreden voor verandering, het herstel is aantoonbaar en we zijn verheugd over de resultaten die het verschil maken’. Daar valt heel veel op af te dingen. De hardheid van bepaalde ingrepen (bezuinigingen op de zorg en op de AOW bijvoorbeeld) blijft voor het gemak buiten beschouwing, terwijl de opbrengst van het beleid wel erg gunstig wordt voorgesteld. Neem de groei van het nationaal inkomen en de daling van de werkloosheid in ons land in de afgelopen jaren. Op zichzelf positieve ontwikkelingen, maar wat zijn ze precies waard?

Het aantal werklozen in ons land in inderdaad verminderd, maar ligt nog altijd hoger dan toen het kabinet aantrad. Dat noopt toch tot enige bescheidenheid. En nationaal en internationaal komen steeds meer economen tot de conclusie dat een hard bezuinigingsbeleid, zoals door het kabinet gevoerd, maatschappelijk én economisch schadelijk is. De netto-overheidsinvesteringen in de grote economiën van de euro-zone schommelen, zo constateerde *Financial Times*-columnist Martin Wolf onlangs, rond het nulpunt. In een tijd van economische slaptes, zo luidt zijn oordeel, is dat ‘dwaasheid’. Waarom is daar - in het programma noch in de campagne van de PvdA - serieus op gereageerd?

Het gaat overigens niet alleen om de omarming van de manier waarop het kabinet de groei van economie en werkgelegenheid heeft willen stimuleren. Minstens zo belangrijk is de vraag welke groepen in de samenleving van die groei hebben geprofiteerd. Tijdens de crisis, zo stelde arbeidseconoom Paul de Beer al eerder vast, verloren maar liefst 250.000 arbeidsgehandicapten hun baan. Het kabinet denkt dat in 2026 de helft weer betaald werk zal hebben. ‘Dat kun je’, aldus de Beer, ‘een lage ambitie noemen’. Daar komt bij dat van de 20.000 mensen uit deze groep die in afgelopen jaren weer aan de slag konden, de grote meerderheid voorheen bij een sociale werkplaats werkte. En die werkplaatsen heeft het kabinet zelf gesloten. Is dit nu een voorbeeld van wat in het verkiezingsprogramma werd bedoeld met: ‘het herstel is aantoonbaar en we zijn verheugd over de resultaten die het verschil maken’?

Ik wil hiermee – na de dramatische verkiezingsuitslag – niet een potje vliegen afvangen beginnen. Wat me wel bezighoudt is dat landelijke vertegenwoordigers van de PvdA (de fractieleiding, het PvdA-bestuur, PvdA-vertegenwoordigers in het kabinet) zich kennelijk niet of nauwelijks zorgen maken over een ontwikkeling die zich in de afgelopen decennia in ons deel van de wereld heeft voltrokken – de afbrokkeling van de sociale markteconomie, ten gunste van een agressief financieel kapitalisme. En dat terwijl zo’n sociale markteconomie eigenlijk het bestaansrecht

van de sociaal-democratie vormt, zoals haar geschiedenis leert. In de eerste fase, toen elementaire sociale (en politieke) rechten nog ontbraken; in de jaren van economische crisis vóór de Tweede Wereldoorlog; en met aanzienlijk succes in de naoorlogse periode.

De sociale markteconomie die na 1945 in West-Europa - en in mindere mate ook in de VS, werd opgebouwd - had een morele kern. Het ging, crisis en oorlog vers in het geheugen, om de opbouw van een rechtvaardiger en leefbaarder samenleving. Ten grondslag aan het beleid lag, bij alle meningsverschillen, het besef van een *maatschappelijk contract*. De samenleving als geheel, zou voortaan delen in de toename van de welvaart. 'A rising tide that lifts all boats'. Dat perspectief maakte de bestaande, nog altijd aanzienlijke verschillen verdraaglijk. Ze bevorderde de bereidheid tot matiging, bijvoorbeeld ten behoeve van lagere inkomensgroepen en van niet-materiele doelstellingen. En ze vergrootte het vermogen om in tijden van tegenslag gezamenlijk een stap terug te doen.

5.

Dat maatschappelijk contract, zo moet worden vastgesteld, heeft sterk aan werkingskracht ingeboet. Het is formeel niet opgezegd, maar het wordt door het economisch establishment en door de politiek steeds minder nagekomen. Daarvoor zijn harde aanwijzingen – ook in Nederland. Ik noem:

- een ongelijke verdeling van de welvaarts-groei

De loonontwikkeling blijft in westerse landen structureel achter bij de groei van de winsten. Het zijn vooral de bedrijven en niet de werknemers die van de toename van het nationaal inkomen profiteren – ook in Nederland. De contractlonen zijn de afgelopen 25 jaar, gecorrigeerd voor de inflatie, weinig gestegen. Daar komt bij dat de winsten maar zeer ten dele voor investeringen worden aangewend. Voorop staat verhoging van de beurskoers door middel van fusies en het terugkopen van eigen aandelen. Het is het kapitaal dat profiteert, niet de factor arbeid;

- verder: werk- en inkomensonzekerheid

Reorganisatie van bedrijven is tegenwoordig geen uitzondering meer, maar regel. Verder zijn ondernemingen, in hun jacht op kostenbesparing, taken gaan uitbesteden en de arbeidscontracten gaan flexibiliseren. De arbeidszekerheid daalt; concurrentie en werkdruk nemen, mede als gevolg van de export van arbeid en de import van kapitaal, toe. De hoogste prijs daarvoor betalen mensen met weinig scholing. Hoezo, eerlijk delen?

- en dan: een verschaalde verzorgingsstaat – en onbelaste rijkdom

'Een evenwichtige inkomensverdeling' was indertijd een breed gedeelde beleidsdoelstelling. Maar daar komt weinig meer van terecht. Terwijl de uitkeringen hooguit de inflatie bijgehouden en modale werknemers hun koopkracht vooral zien stijgen door langer te werken, zijn de hoogste inkomens fors gestegen. Een vermogenswinstbelasting ontbreekt hier. En internationale bedrijven onttrekken zich massaal aan belastingheffing. Samenvattend: de sterkste schouders dragen allermindst de zwaarste lasten.

- en niet in de laatste plaats: een verharding van de samenleving

Het maatschappelijk klimaat is de afgelopen dertig jaar harder en onaangener geworden. Dat heeft vele achtergronden en oorzaken, maar een belangrijke verklaring vormt de sterk gegroeide invloed van het neoliberale denken. Dat verheerlijkt het egoïsme; erkent eigenlijk alleen de motiverende werking van financiële prikkels; en

laat degenen die de top bereiken de hoofdprijs met niemand delen. *The winner takes all.*

Omgekeerd worden degenen die in de economische wedren niet goed mee weten te komen, als *losers* voorgesteld. Die neerbuigende houding manifesteert zich in de grote inkomensachterstand die uitkeringsgerechtigden hebben opgelopen, maar bijvoorbeeld ook in het ‘activerend arbeidsmarktbeleid’. Waar de meeste politici vroeger van geen druk of sanctie jegens werkzoekenden wilden weten (wat ook niet goed was) kiest men nu vaak voor het omgekeerde uiterste. De norm van passende arbeid is afgeschaft. Uitkeringsgerechtigden worden verplicht en zonder uitzicht op een minimumloon aan het werk gezet. Aanpassing van de mens aan het systeem - niet omgekeerd.

En dan is er de commercialisering van wat vroeger tot de publieke dienstverlening werd gerekend. Eén van de voorbeelden betreft onze energievoorziening. De betreffende bedrijven zijn – conform Europese richtlijnen - inmiddels opgesplitst in netbedrijven (die het leidingennetwerk beheren en in overheidshanden moeten blijven) en energieleveranciers (die ook in commercieel beheer kunnen worden genomen). Het laatste dreigt te gebeuren in de stad waar ik deze Spiekman-lezing houd. Het gemeentebestuur van Rotterdam heeft Eneco in de etalage gezet en wil zijn belang van 31% (de rest is in handen van zo’n 50 andere gemeenten) aan een privaat bedrijf verkopen. Wat dat uiteindelijk voor de prijzen van energie kan gaan betekenen, laat een land als Engeland zien. Burgers betalen er inmiddels onevenredig veel meer geld voor deze eerste levensbehoefte. Hier geldt letterlijk: tel uit je winst.

In dergelijke omstandigheden worden de globalisering van de economie en de liberalisering van het overheidsbeleid door steeds meer mensen ervaren als instrumenten ten dienst van de rijken en machtigen. Zoals de Europese Unie steeds meer de boodschapper is geworden van vrijhandel, van liberalisering en flexibilisering. In de woorden van sociaal-historicus Jan Luijten van Zanden, ‘van slecht neoliberal nieuws’. Zeker, de financiële crisis die een speculerend bankwezen veroorzaakte, werd door de betrokken overheden bedwongen. Banken werden aan strakkere wettelijke regels gebonden. Maar is dat toereikend om herhaling te voorkomen? En waarom is het financiële kapitalisme in bredere zin buiten schot gebleven? Alsof dat uiteindelijk niet minstens evenveel schade aanricht.

Het opvallendst aan dat alles is het gemak waarmee leidende opvattingen over ‘eerlijk delen van de welvaart’ en ‘minder ongelijkheid’ zijn losgelaten. Het maatschappelijk contract wordt stap-voor-stap en stilletjes ontbonden. Geen politicus spreekt meer over ‘a rising tide [that] lifts all boats’. Filosoof John Rawls’ pleidooi voor het belang van de minst geprivilegieerden als toetssteen voor het beleid, een kwart eeuw geleden zelfs half-en-half door de VVD onderschreven, is volkomen vergeten.

6.

Een politiek antwoord op al deze ontwikkelingen zal veel verder moeten gaan dan een pleidooi voor ‘eerlijk delen’ of voor ‘maatschappelijke samenhang’ dat de sociaal-democratie de afgelopen periode heeft gehouden. Een bredere programmatische invalshoek is dringend gewenst. Daarbij gaat het in de eerste plaats om herstel van het maatschappelijk contract dat de sociale markt-economie kenmerkte; om bestrijding

van de ongelijke verdeling van risico's en opbrengsten in de samenleving. Die ongelijkheid is onrechtvaardig. Ze maakt een samenleving onaangener en doet de blik naar binnen slaan.

In het verlengde daarvan zal de sociaal-democratie zich moeten inzetten voor het terugdringen van de financialisering van de economie. Dan gaat het niet in de laatste plaats om duurzaamheid. **Het is in Rotterdam havenstad een groot thema aan het worden. Jan Rotmans, transitie-hoogleraar en inmiddels adviseur van het Havenbedrijf, zei onlangs: 'de echte doorbraak moet nog komen' – en die gaat iedereen pijn doen.** Het doel is een economie die de schade aan de natuur zo beperkt mogelijk houdt, maar die ook in andere opzichten op waarde-creatie op lange termijn gericht is. Winst-maximalisatie, moeten we bedenken, is een recent verschijnsel. Superwinsten waren er vroeger om afgeroomd te worden.

Verder wordt het hoog tijd dat de sociaal-democratie zich weer cultureel gaat roeren. Hoe marktwerking en commercialisering in te perken? Hoe de levenssferen en maatschappelijke activiteiten te beschermen die zich slecht met geldelijk gewin sporen? Het gaat ook om waarden als toewijding en kwaliteit; om de wijze waarop rijkdom wordt besteed. En dan zijn we terug bij de 'kwaliteit van het bestaan' als centrale sociaal-democratische waarde. Bij ambachtelijkheid en duurzame arbeidsverhoudingen. Bij vrijwilligerswerk en de plaats van cultuur in ons leven. Bij de intrinsieke betekenis van de cultuur.

Of om de Britse wetenschappers Robert en Edward Skidelsky (econoom en filosoof, vader en zoon) te citeren: 'The unending pursuit of wealth is madness.' Alleen maar rijkdom najagen is gekkenwerk. Het opent het zicht op een andere samenleving.

Een wat prozaïscher onderwerp, maar zeker zo belangrijk: de eigen partijorganisatie en hoe die moet worden ingericht. Programmatisch herstel komt er niet vanzelf. De PvdA zal landelijk meer verbinding moeten leggen met wat er in eigen kring lokaal en internationaal gebeurt. Verder zal ze weer samenwerking moeten zoeken met verwante maatschappelijke organisaties. En niet in de laatste plaats: ruimte maken voor open en intens debat. Omdat het de vitaliteit van een organisatie zichtbaar maakt. En omdat de vraagstukken waarvoor we staan om reflectie en debat schreeuwen.

Dat is ook van toepassing op de samenwerking met andere linkse partijen. Links is in Nederland niet sterk genoeg om zich blijvende verdeeldheid te kunnen veroorloven. Maar hoe zo'n samenwerking te bevorderen? Niet door partijbesturen in conclaaf te laten gaan of partijleiders samen op één podium te hijsen (zoals jaren geleden af en toe gebeurde) Veel beter is om het om het onderlinge debat te gaan voeren. Dat debat verdeelt niet maar bindt. Tegenspraak brengt ons verder. Zoals pluriformiteit in het algemeen een waarde is die links zou moeten koesteren.

Misschien worden we daar als PvdA, nu we landelijk kleiner dan GroenLinks en dan de SP zijn geworden, iets gevoeliger voor.

7.

En dan tot slot. Twee personen kunnen wat mij betreft de PvdA inspiratie bieden bij de zware taak waarvoor zij in deze tijd gesteld wordt: het doen herleven van het oude, nog altijd onmisbare sociaal-democratische gedachtengoed – in nieuwe omstandigheden en tegen gegroeide opvattingen en machtsverhoudingen in. De eerste is Hendrik Spiekman, de naamgever van deze lezing. Inspirerend omdat hij, als één van de oprichters van de SDAP, politieke strijd combineerde met de behartiging van

werknemersbelangen in de vakbeweging. Dat samengaan van politiek en maatschappelijke activisme zullen we opnieuw nodig hebben, om aan hervorming van de samenleving te kunnen bijdragen.

De tweede persoon is Stuuf Wiardi Beckman. Voorman van de SDAP in de jaren dertig, overtuigd cultuursocialist en naamgever van het wetenschappelijk bureau van de Partij van de Arbeid. Hij bepleitte ingroei van de arbeidersklasse in de natiestaat. Wij zijn, zei hij in 1935 in een redevoering, door een historische lotsgemeenschap aan dit volk gebonden en ‘eisen onze plaats in de nationale gemeenschap (..) op.’ Maar, voegde hij daar – geïnspireerd door de Franse socialist Jean Jaures – aan toe: daarmee is allerminst gezegd dat de sociaal-democratie het nationalisme omhelst. ‘Alle nationalisme is ons vreemd en zelf-overschatting, die in blindheid de eigen waarden van een ander volk kleineert, is ons een gruwel. (..) Ons ideaal: samenwerking der volkeren op economisch en geestelijk gebied.’ Om daar – prachtig geformuleerd - aan toe te voegen: ‘Een beetje internationalisme verwijdert de mens van zijn vaderland, doch veel internationalisme voert hem naar dat vaderland terug.’

Actueler kan het, zo’n 80 jaar later, eigenlijk niet. En als u me vraagt: vat je inleiding nu eens in één korte zin samen dan zeg ik: de Nederlandse sociaal-democratie? Die gaat van Spiekman naar Spekman – en daarna weer terug via Beckman.

Paul Kalma was van 1977 tot 2006 verbonden aan het wetenschappelijk bureau van de Partij van de Arbeid, de Wiardi Beckman Stichting; vanaf 1988 als directeur. Van 2006 tot 2010 was hij lid van de Tweede Kamer voor de PvdA.